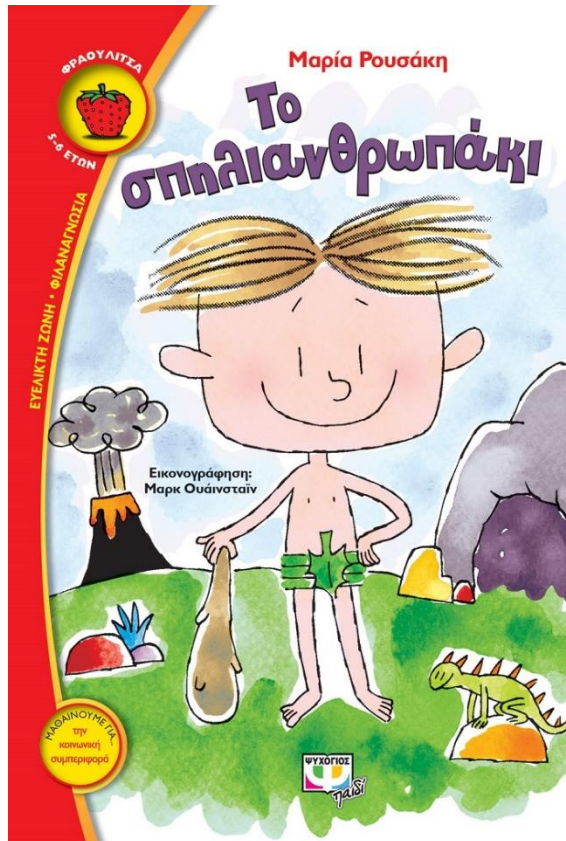

Το σπηλιανθρωπάκι, της Μαρίας Ρουσάκη

Από
Απόστολος Πάππος

16/02/2019

Ερχεται στο ELNIPLEX

Μια χαρά τα πήγαινε το σπηλιανθρωπάκι από τότε που γεννήθηκε. Ούρλιαζε το τραγούδι της ευτυχίας, έλεγε τα “ούγκα, ούγκα, ούγκα” του, έτρωγε με τα χέρια μεταξύ λάσπης του βάλτου και χώματος του δάσους και χτυπούσε με το ρόπαλό του όποιον έβρισκε μπροστά του. Όλα πήγαιναν καλά, τέλεια. Ώσπου... όλα άλλαξαν. Το σπηλιανθρωπάκι απέκτησε άξαφνα κάτι τρόπους άστα να πάνε. Άρχισε να ζωγραφίζει σε χαρτί αντί για τους τοίχους, να ψιθυρίζει αντί να ουρλιάζει, να τρώει με κλαδάκι αντί με τα χέρια, να σκουπίζει τα πόδια του προτού μπει στη σπηλιά, να μη θέλει να πάει για κυνήγι με την σφεντόνα του. Το πράγμα έγινε ακόμα χειρότερο στο σχολείο όπου - άκουσον, άκουσον, μάζευε τα πράγματά του, ζητούσε άδεια από τη δασκάλα του, σήκωνε το χέρι του για να μιλήσει και δεν πετούσε πέτρες στα κορίτσια. Οι γονείς του ήταν σε απόγνωση... Τι παιδί ήταν αυτό επιτέλους;

Μια ευρηματική αλληγορία προϊστορίας, μια από τις πιο πρωτότυπες ιστορίες συμπεριφοράς και διαφορετικότητας. Η εξέλιξη του ανθρώπινου είδους, η υιοθέτηση τρόπων και συμπεριφορών που το ξεχώρισαν από τις αγέλες των ζώων, φωτίζονται πανέξυπνα και αναδεικνύουν τη μοναξιά του πρωτοπόρου.

Όταν κάποτε διάβασα ότι ο πρώτος “άνθρωπος” που κατέβηκε από το δέντρο και σταδιακά σηκώθηκε σε πιο όρθια στάση, ήταν μια γονιδιακή παρεκτροπή του είδους του που οφειλόταν σε κάποια ασθένεια, γοητεύτηκα. Προσπάθησα να δω τον περίγυρό του, το πώς τον αντιμετώπισαν οι άλλοι, το πόσο μόνος αισθάνθηκε. Ίσως μέχρι να εμφανιστεί ο δεύτερος.

Αυτό το το γοητευτικό περιβάλλον των απαρχών του ανθρώπινου είδους χειρίζεται με χιούμορ, φαντασία και επιδεξιότητα η Μαρία Ρουσάκη και προσφέρει μια εξαιρετική ιστορία που εκπλήσσει.

Η “προϊστορική” εικονογράφηση και τα καρτούν σκίτσα ανήκουν στον Μαρκ Γουάινσταϊν.

Εκδόσεις Ψυχογιός.